

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: FERENCZY MARGIT. (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Vídám korcsolyázók.



VIII. ÉVFOLYAM
3. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1940. FEBRUÁR
1.

Lacika meg a verebek.

*Csiri-csuri, csiri-csuri, csirr... csurr... csurr...
„De vigan van édes-kedves veréb úr!
És kegyed is, drága verébasszonyág.
Am derűre ború jöhet, bölcs emberek azt
mondják.*

*Nem is értem, minek örülhetnek most,
hisz hóbunda alatt van a finom koszt:
a sok ízes, lisztesbélű magocska,
kövér csimasz, szőrös-bőrös hernyócska.“*

*„Biz úgy igaz, kedves Laci barátom,
télen üres a kamaránk — belátom.
De az Isten most sem hagy el bennünket,
reábizza jó szívekre ügyünket.*

*Szedd a lábad, lépj egy kissé közelébb!
Nézd csak hol vár ránk a pompás, bő ebéd.
S tudod ki terített asztalt számunkra?
Pál barátod, őt dicséri e munka.*

*Minden van itt, amit óhajt egy veréb:
hús-hulladék, morzsa, kása, meggyéb.
Tégy te is így s ha eljön a kikelet,
meghálálják jószágod a verebek!“*

L. Ady Mariska.

TOBORZÓ.

Folytatjuk toborzó híreinket. Örömmel látjuk, hogy nemesak a kis cimborák viselik a szívükön a toborzó sikeres munkáját, de a felnőttek is. Versenyeznek a kis cimborákkal a toborzásban.

Nos, lássuk csak a legutóbbi toborzás eredményét: **Bindác Mihályné Kolozsvár** Dézsi Józsiát és **Bindác Árpádot Kolozsvár**, **Kónyi Lajosné Kolozsvár** Stauer Lajost Kolozsvár, **Olosz Lajos Deák Béluskát, Pálur István Piskolt Varga Ellát Marosvásárhely** toborozta az új cimborák közé. De ügyes volt a kiesi Szabady Babuka is Bucuresti, aki Kolumbán Nusikát toborozta be.

Ahogy az édesanyák írnak.

Kedves Nagyságos Asszonyom!

Rendes szokás szerint minden szülő úgy újév elején rendezi el a gyermekének járó Uj Cimborá előfizetését. Én is közelesen rendezni fogom. Bár mióta drága jó férjem meghalt, nehezebb anyagi körülmények között élünk, de azért az Uj Cimborát szeretnénk minden áron megtartani.

Hiszen nem is képzelik, mit jelent nekünk ez a kis újság s mennyire ragaszkodunk hozzá kisfiammal együtt. Úgy megszerettük, hogy mikor megérkezik, le sem tesszük addig a kezünkől, míg elejétől végig nem olvassuk el az utolsó betűig. *Gyermeknek és felnőt-*

nek egyaránt élvezetes és tanulságos minden sora.

Isten segítse Önt nemes munkájában továbbra is.

Boldog újévet kívánva üdvözli

Torda, 1939. december 28.

Özv. Árkosi Károlyné.

A székelyudvarhelyi róm. kath. tanuló ifjúság műsoros előadása.

Hangulatos és magas színvonalú előadásban volt része január 16-án az udvarhelyi közönségnek. Sass Antal főesperes-plébános és püspöki biztos kinevezése és névnapja alkalmából műsoros előadást rendeztek az iskolák növendékei, részint a zárdai Tiszt. Nővérek, részint igazgatóik és tanáraik vezetése alatt. Úgy az ovódisták, mint az elemisták és a gimnazisták megállták a helyüket és meglepő otthonossággal mozogtak a színpadon. Volt ének, tánc és színdarab. Úgyes felköszöntőt mondtak az ünnepeltre: Pap Zaker Bandi, II. el. o. t. és Fernengel Klári III. el. o. t. A tehetséges Balogh Ferenc hegedűművészt öccse Balogh László III. g. o. t. kísérte zongorán. A műsor művészi értékű számai közé tartozik Kiss Elek országos karnagy és zenetanár által vezényelt 100-ik zsoltár c. kárenek, melyet a gimnázium énekkara énekelt meglepő felkészültséggel. Annál nagyobb elismerés illeti a karnagyot, mivel a zenedarabot művészi felkészültségű dalárdák szokták versenydarabnak énekelni. Bonda Árpád el. isk. igazgató kis növendékei is bátran és lelkesen énekeltek. Sok tapsot kaptak az „Egy csésze kávé“ c. színdarab szereplői: Pollner Róza VII. el. o. t. (Falusiné), Csergő Róza VI. el. o. t. (Faludiné), Balássy Mária VII. el. o. t. (szobalány), Szász Margit VI. el. o. t. (kéregető), Molnár Ibolya V. el. o. t. (suszterné), Incze Sári (lakástkereső), Wass Margit V. el. o. t. (elárusító). Külön élmény s egyik legszebb száma volt az előadásnak a „Rózsabalett“, amelyet bájos könnyedséggel, zenekisérettel Bucsy Klárka lejtett. Táncpartnere volt Biró Ildikó V. el. o. t. A közönség szinte nem akarta leengedni őket a színpadról. Az élőképek törpéiről se feledkezünk meg. Ezek Bálint Éva és Zathureczky Ildikó voltak.

HÍREK.

Telekyné: „Székely népmesék“ címen megjelent új mesekönyve, úgy név, mint születésnapra, szép ajándék gyermekek számára.

Kutykuruty Tóni és Etyepety Kajetan mérközése helyszúke miatt kimarad a mostani számból, azonban a következőben ismét folytatjuk.

Télen.

Irta: Schullerné Sillay Erzsébet.

*Bizony eljön a hideg tél,
Mindhiába félünk tőle,
Pedig sok szegény családnak
Nincsen fája, tüzelője...*

*Ha jön a tél és hull a hó,
Örül a víg gyermekesereg,
De csak az a gyermek boldog,
Kinek ruhája jó meleg.*

*Drágáim, kis gyermekeim!
Hogyha hull a hó fehéren,
Gondoljatok csak azokra,
A kik fáznak egész télen.*

*Gondoljatok az éhező,
Reszkető kis gyermekekre...
Rossz cipőben, kabát nélkül
Járják az útát szepegve...*

*Oh, gyermekek, segítsétek,
S ha akad ócska ruhátok,
Adjátok a szegényeknek,
Isten áldása száll rátok.*

*Segítség! szeressetek!
Vegyétek fel másnak terhét,
Mert csak akkor várhatjátok,
Az Úr Isten segedelmét...*

Jó pajtások.

Biztosan hallottátok már hírét Hüvelyk Matyinak, aki nagy karikásával a szekeret a füle mellől hajtotta, meg Babszem Jankónak, akit édesanyja állandóan a köténye zsebében hordott, nehogy valaki eltapossa.

Hát most egy ilyen apró kis emberkéről akarok nektek beszélni, hogy lássátok meg, a kicsi gyermekek is tudnak nagy dolgokat eselekedni, ha szívük jó, és szeretik kis pajtásaikat.

Bizonyára ti is mind jó kis gyermekek vagytok, mert, úgy hiszem, aki az „Új Cimbora-t” olvassa, nem is lehet rossz. Annyi kedves, szép, nemes dolog van benne, ami a ti kis fogékony lelketekbe visszhangra talál.

A kis Palika is alig mult ötéves, mondanom sem kell, szüleinek a szemefénye, mindennel elhalmozták, egy szó, mint száz, nem tudott olyasmit kívánni, amit ne teljesítettek volna.

De az a tudat nem elégítette ki, hogy neki mindent megszereztek, valahogy nem tudott neki örülni, ha édesanyja a legjobb falatokat a tányérjára rakta, mindig arra gondolt, hogy az ő kis barátjának, aki különben állandó játszótársa volt, az ebédje egy darab kenyér és a fáról lehullott eper, mert még nem igen tudott felmászni, hogy abból is frisset szedhessen. Annyit hívta, gyere be Gyula, kapsz te is ebédet, az én anyukám ad szívesen, látod hányszor ebédel nagymamád is nálunk! De Gyula az ebéd elől mindig elszaladt, csak a kerítésen kellett átlépni s már otthon is volt. Nagyon bántotta ez Palikát, aki jó szívvel megszerette volna osztani ebédjét kis barátjával. Mikor látta, hogy sem kérés, sem fenyegetés nem használ, azt mondta az anyukájának:

— Én úgy szeretném, ha te kijönnél értem, mikor ebédelni kell menni és Gyulát is

behívni, mert én akárhogy kérem, nem akar bejönni és náluk biztosan nem lesz csirkebecsinált, és látod, milyen sápadt, sovány szegény.

Anyukája e szavak után megcsókolgatta jószívű fiaeskáját és Gyulának azt mondta:

— Te ezután mindennap itt ebédelsz nálunk.

Délbe a két gyermek boldogan jött be a játékból, a Palika szeméi ragyogtak, de mégsem volt teljes a boldogsága, mert nem volt az a hatalom, ami Gyulát az asztalhoz tudta volna kényszeríteni. Végre is, egy cica asztalt rögtönöztek egy konyhaszékből és egy zsámolyra ültették apró barátunkat. Palika anyukája kitalálta a becsinált levest és combját a Palika tányérjára tette, amire Palika tiltakozni kezdett:

— Anyukám drága, én nem kérem a combját, nem szeretem, adjad azt inkább a Gyulának. — És addig nem ette meg, amíg a másik comb a Gyula tányérjára nem került.

Ettől a naptól kezdve nagyon jó dolga volt Gyulának. Szép lassan megszokta a házi-rendet és már szó nélkül mosta meg a kezét ebédelés előtt s készítette el a széket, ami az asztalt helyettesítette a számára. Folytonossági hiányokkal teli nadrágja és kabátja is hamarosan gazdát cserélt a Palika ruhatárából. Ha szüksége volt cipőre, akkor a Palika arról iparkodott meggyőzni az édesanyját, hogy a cipője kicsi, nagyon szorítja a lábát, az jó lesz a Gyulának. Történt egyszer, hogy reggel Gyula helyett a nagymamája állított be nagy siránkozva, hogy Gyula nagyon beteg, csupa láz és orvoshoz kellene vinni.

Be is mentek a közeli városba az orvoshoz, aki tüdőgyúladást állapított meg és igen keserű kanalas orvosságot írt fel és szigo-

rúan elrendelte, hogy óránként vizesruhát kell a mellére rakni.

Szegény öreg nagymamája be is tartotta pontosan az utasítást, mert — jaj Istenem! — mit is mondanának a szüleinek, akik a Regátba mentek munkára, ha Gyula meghalna.

Gyula szemlátomást javult, a nagy láz is aláhagyott és a betegség után farkasétvágya lett. Palika gondoskodott róla, hogy az étvágyhoz meg legyen az ebéd is. Mindennap átvitte a frissen fejt tejet a részére, úgyhogy a Gyula hamarosan talpra állott és elhagyhatta a betegszobát.

Következő ősszel mindkét gyermek tan köteles lett, Gyulát beírátták a falusi iskolába, míg Palika a városba ment tanulni. Búsult is Gyula, gondolta, ha Palika elmegy, elmarad a sok jó koszt és melegruha, amibe eddig része volt. De nem úgy történt, mert a Palika jó szíve és kis pajtása iránti szeretete gondoskodott arról, hogy az asztalnál csak egy terítéssel legyen kevesebb és a hazaküldött ruhákból a Gyula számára is jusson bőven.

Látjátok, gyermekek, ahhoz, hogy valakit szeressünk, nem kell más, csak jó szív, amilyen a Palikáé volt.

Edda néni.

A bivalyfeleség.

Egy amerikai kedves munkatársunk eredeti indián meséje.

Volt egyszer egy indián vadász, aki sokat kóborolt az erdőben és ott leste a vadat. Egy napon, amint éppen a vídrák életét figyelte, a folyó másik partján egy gyönyörű leányt pillantott meg, aki kezével vizet mérített, ivott néhány cseppet, aztán ismét el-tűnt a partmenti bokrokban. A vadász átgázolt a folyón és követte a leányt, tüskén-bokron át. Egy óriási fa tövében végre utol-érte. Mikor a leány látta, hogy nem menekülhetett már el előle, leült a vadász mellé a fa alá. Szó szót követett, a fiatalok nagyon megtetszetek egymásnak és házasság lett a dol-gos vége.

Telt-múlt az idő. A vadász boldogan élt feleségével kis sátrukban és egy évnek el-múltával kis fia is született. Őszre hajlott a nyár, mikor a vadász egy nap megint az er-dőbe ment zsákmányért. Mire visszajött, üres volt a sátor, néhány bivalynyom vészett el a közeli bokrokban. Hiába kereste a vadász fe-leiségét és kisfiát — nyomuk veszett. És így a vadász nagyszomorúan visszament a tör-zséhez.

A törzs vénei komolyan fogadták: éhin-ség fenyegette a falút, a férfiak nem találták meg a bivalyok útját. Sokáig tanakodtak a tűz mentén, de nem találtak kiutat, mert a vadászok mind eredménytelenül jöttek haza.

Gyönyörű holdvilágos este volt, mikor a vadász gondterhesen üres sátra felé balla-gott. Egyszerre idegen hang ütötte meg a fülét és mikor felnézett egy bivaly bozontos fejét látta meg az ezüstösen fénylő tisztás szélén. Óvatosan követte az állatot, mely mind tovább csalogatta egy homokos puszta hely felé, ahol még csak egyszer járt életé-ben a vadász. Hirtelen a vadász megtorpant. De már késő volt, nem bírt meghátrálni, min-lenfelől bivalyszarvak meredtek feléje. Egy óriás bivaly lépett a körbe és megszólalt:

„Nagy bünt követtél el népünk ellen. Fe-leiségül vettél legszebb lányunkat. Csak akkor bocsáthatunk meg, ha szerelmed olyan nagy, hogy még bivalyalakban is megismered hit-vesedet. Ha nem ismered meg, akkor véres bosszút állunk!”

A vadász tétován nézett körül. A hold-fényben a sok bozontos bivalyfej mind egy-formán meredt feléje. Amint még gondolko-zott, egy halk hang szólalt meg mellette:

„Én vagyok a fiad és segíteni szeretnék rajtad. Az a bivalytehén az anyám, melyhez most lassan odaballagok.”

A vadász mozdulatlanul állt és észrevét-lenül megfigyelte a kis borjút. És mikor a bivalyok már türelmetlenül kaparták a föld-et, egyszerre odament a tehénhez, mely-et a borjú megjelölt.

A bivalyok halálos köre hangtalanul szétvált. A vadász hazasietett. Másnap pedig fájó szívvel a bivalyok útjához vezette a falú vadászait.

Mr. Goodman Daniels Felicitas.

DOLOJATOK KIS CIMBORÁK

Befordultam a konyhába.

Irta: *Petőfi Sándor.*

*Befordultam a konyhára,
Rágyujtottam a pipára...
Azaz rá gyujtottam volna,
Hogyha már nem égett volna.*

*A pipám javában égett,
Nem is mentem én a végett!
Azért mentem, mert megláttam,
Hogy odabenn szép leány van.*

*Tüzet rakott eszemadta,
Lobogott is, amint rakta:
Jaj de hát még szeme párja,
Annak volt ám nagy a lángja!*

*Én beléptem, ő rám nézett,
Aligha meg nem igézett!
Égő pipám kialudott,
Alvó szívem meggyulladott.*

*

A tanító bácsik és tanító nénik bizomnyal szívesen megtanítnak titeket e dalra.

Nyuszi Pali sí-kalandja.

A képeket rajzolta: Nyuszi néni.

Nyuszi Pali kis barátunk, mit talált ki egy napon? Biz a pompás fehér havat ő nem hagyja parlagon! Hol a sí-talp? S ha mindenki sízni megy a pályára? Az iskola? Nyuszi Pali nem is megy a tájára!



Kis történetek a háziállatok világából.

Írta: Dezső bácsi.

Sok érdekes dolgot beszélhet el az, aki a háziállatokat közelebbről megfigyeli. Két esetet mondok el nektek, kis cimborák, mind a kettő a mi udvarunkban történt.

Volt egy Bodri nevű kutyánk, mely nagy barátságban élt a majorsággal. Házikójából gyönyörködve szemlélgette a szép piros kakast s a kövér tyúkokat, amint fazakából eddegélték a meg hagyott ételmaradékot. Fazakát mindig úgy kitisztogatták, hogy egyetlen morzsa sem maradt abban. Szívesen fogadta a tyúkanyót is, amint csirkével együtt látogatába jött, s kapartak az ől körül... Dehogy morgott volna rájuk, még tetszett neki a hangoskodó csipogás.

Egy délután hirtelen eső támadt. Tyúkanyó futva menekült egy sűrű bokor alá. Csirkéi a hívó szó után gyorsan követték anyjukat, hogy az eső elől szárnyai alá bújhassanak. Csak egy élehetlenebb csirke nem tudta merre menjen. Az esőtől megijedve, észre sem vette, hogy anyja s testvérei hova menekültek. A kutyaól mellett fázva, összehúzott nyakkal gubbasztott az esőben, s fájdalmasan csipogott.

Anna, a szolgálóleány, éppen az ől felé indult, mikor látta, hogy a kutya kibujt házikójából, a csipogó csirkét szájával megragadta s bevitte őljába. Anna azt hitte, hogy a kutya bizonyára meg akarja enni a csirkét. Az őlhoz rohant, s rákiáltott a kutyára: Bodri, mit csinálsz? Bodri nem szabad!

Da a kutyának eszeágában sem volt csirkét enni. A kis szárnyas fióka nyugodtan állt az esővédett őlban. A kutya pedig okosan nézegette új pajtását, mintha kérdezte volna tőle: No, nem jobb itt benn a házikóban?

Anna a csirkét kiszedte az őlból, s mivel még mindig azt gyanította, hogy a kutya gonosz szándékból vette el a csirkerablást, rászólt: Nem szégyenled magadat, te Bodri? Meg akartad enni ezt a csepp teremtést? Majd adok és neked, te csunya kutya!

S ekkor Bodri kiugorva őljából fájdalmasan vinnogott, két mellső lábával játékosan megsimogatta a leány szoknyáját. Anna most már megértette, hogy a kutya ezzel azt akarja kifejezni:

Ne haragudjál reám! Én a csirkéket sohasem bántottam, ezentúl sem bántom. Ezt is csak azért vittem be házikómba, hogy meg ne ázzék a nagy esőben.

Egy fiatal tyúk, Sárgalábunak neveztük el, tizennyolc tojáson ült a nyárikonyha egyik sarkában. De nem kotolt tisztességesen. Gyakran megszökött a tojásokról, úgy, hogy egy nagy tyúkborító kosárral kellett Sárgalábut lefedni s kotlásra kényszeríteni.

Volt az udvarban egy nyolc éves öreg tyúk. Már olyan vén volt, hogy tollai meggyérültek, kuszáltan állottak s torzonborz külsejével úgy tünt fel, mintha tollruhája tépett, rongyos lett volna. Ezért ragadt reá a Rongyipipi név.

Fiatal korában kitűnő tojó s nagyszerű kotló volt. Bezzeg a héjja hiába csapott le csirkéi közé, mert azokból egyetlenegy sem vihett el. Rárepült a héjjára, faarkába kapaszkodott s úgy védte meg kicsinyeit.

Történt egy napon, hogy Sárgalábut figyelmességéből nem fedték le a tyúkborítóval. Őkelme ismét megunta a kotlást, szokása szerint megszökött a fészekről. Úgy tett, mint az a gonosz anya, aki nem sokat törődik gyermekeivel, ott hagyja őket gondozatlanul s elmegy szórakozni.

Bizony a tojások hűlni kezdtek. S ha egyszer egészen kihűlnek, azokból csirke nem lesz. Melegítés nélkül ugyanis a tojásban fejlődő csirkeporonty biztosan elpusztul.

Rongyipipi, a jó öreg tyúkanyó éppen a nyári konyhába indult. Tudta, hogy oda kukoricaszemeket szoktak elszórni, hátha akad az ő számára is egy-két szem. Hát, amint ott keres, kutat, egyszer csak látja, hogy a fészekben gondozatlan tojások vannak. Tyúkeszével hamar átlátta a nagy veszedelmet, hogy a tojások kihűlnek, a kis csirkefiókák mind elpusztulnak, mint gondos tyúkanyó önfeláldozóan ráült a tojásokra, s addig melegítette azokat, amíg Sárgalábút jó későre vissza nem helyezték a tojásokra. Így mentette meg Rongyipipi a tizennyolc csirke életét.



Mackóruhát ölt magára, jó meleg, s így nem fázik. Ahogy megállt sí-talpával, ugyan büszkének látszik. Más az orrát hordja fennen, ő két fülét magasan. No, én azért Nyuszi Pali azt tanácslom: csak lassan!

Nyuszi Pali sí-kalandja. (2. kép.)

A gyémánthegy bányásza.

Buús Jolinak, keresztlányomnak, küldöm e mesét

A kincsek királya feleségül akarta venni Szikrácskát, az ezüst erdő favágójának lányát. Mondom, hogy csak akarta, mert Szikrácska éppen az oltár előtt hagyta ott a feleséges királyt. Aki bizony meg is ölethette volna, ha olyan bosszúálló. De sokkal nemezebb lélek volt annál s megértette, hogy mindennél többet ér a boldogság, Szikrácska pedig

Nem akart királyságot

Csak Kanász Pistával boldogságot.

Igen ám, akart Kanász Pistával boldogságot, de nem hogy lett volna hova lehajtani a fejüket, még egy fazekuk sem volt, amibe megfőzzék a krumplicsövest. Így hát várniok kellett, míg egy kis pénzt gyűjtenek össze az egybekelésükhöz.

De bizony a kincsek királya bár hogy is akarta titkolni a Szikrácska utáni bánkódását, halálos beteg lett. Éjjel nappal csak hánykolódott az ágyán. Már úgy érezte, hogy meg kell halni. A legnagyobb gondja az volt, kire hagyja az országát, trónját, koronáját? Gondolt Kanász Pistára, de hát mégsem hagyhatta arra, ki miatt őt éppen az oltár előtt hagyták csúfságban. Kihirdette az országban, hogy, aki leghamarabb megtalálja a gyémánt hegyet s abból a legnagyobb gyémántot bányássza, arra hagyja a királyságát. Persze a hír eljutott Kanász Pistához is. Nosza Pista sem volt rest. Ott hagyta a nyáját, vette a csörgős ostorát s megindult a hegyek közt. Csodálatos volt ez az ostor. Az egerek királyától kapta Pista, amiért nem ölte meg, amikor átrágtá az ujjasa sarkát. Ez az ostor csak ott eserdült, ahol semmi rendkívüli nem volt. Elindult hát Pista, hogy megkeresse vele a szerencsését. Meg-megállott,

nagyokat eserdített s tovább ment, megint levette a válláról a karikás ostorát és suhintott. Újra szólt. Így járt már három nap, meg három éjjel. Se étel, se ital nem volt a szájában. Már azon gondolkozott, hogy bizony nem kódorog tovább. Még egyet eserdít s visszafordul. Nagy garral nekikészül, még a lábát is jól széjjel veti s neki lendíti a karját. Még meg is hajlott közben. De az ostor most az egyszer, először nem eserdült. Nosza hamar, a legőzelebbi sziklát kezdi fúrni. Fúrja, fúrja. már két egész nap fúrta s még mindig nem talált semmit. Harmadik nap már egészen mélyen benn volt a sziklában. Egyszer csak reccsen a fúrója. El is tört. Előveszi a csákányát és verni kezdi a szikla oldalát. Hát egyszer csak megcsillan előtte egy nagy darab gyémánt. De ebben a pillanatban eltört a csákány is.

Hát most ugyan mit csináljak? — töri a fejét. Le is ült. A vak sötétségben nem látott semmit, csak a gyémánt csillogott. A szíve majd meghasadt, hogy íme, itt van előtte a szerencse és még meg sem tudja fogni. Így telt el, elindulása óta a hatodik nap. A hetedik nap is ott ült a gyémánt előtt s gondolkodik. Egyszer csak valami lágy zenét hall. A zenét pedig egy nagyon kedves lány hangja kíséri. De nem érthette, hogy mi dalol, mert nagyon távolról jött a hang. De, mikor végére ért, Pista hirtelen felugrott és szinte megdermedve kiáltotta: Ki vagy te esoda lény?

S a hang felelt: Az előtted levő gyémánt tulajdonosa.

— De ennek a gyémántnak enyémnek kell lennie.

— A tied lesz, ha kérdésemre felelsz, kívánságomat teljesíted és próbámat kiállod.

Ma egy kérdést kapsz. Mondd meg nekem, hány porszemből van a föld össze rakva?

No hát szegény Kanász Pista törhette rajta a fejét. Már az éhség is kezdte gyötörni. Eddig eszébe sem jutott, hogy enni is kéne. Előveszi hát tarisznyáját és edegélni kezd. Azonban alig harapott kettőt, mellette termett egy kis törpe.

— Adj egy kicsit, olyan éhes vagyok — szólalt meg.

Már hogyan adott volna Pista.

— Köszönöm, hogy olyan jó voltál hozzám. De nem maradok adósod — mondta a törpe. Hát azon, hogy hány porszemből van a föld összerakva, ne törd a fejed. Hanem mondd meg annak az ismeretlen valakinek, hogy ahány csepp víz van az Operációs tengerben, annyi porszemből van a föld összerakva. Másnap meg is felelt Pista a láthatatlan valakinek.

— Na jól van fiam, de most már teljesítsd kívánságomat. Hozd le az égről nekem a legszebb csillagot.

— No szegény fejem, a kérdésre megfeleltem, de a kívánságot hogy teljesítsem? — búslakodott Pista. Búslakodása közben elővette megint a tarisznyáját és falatozni kezdett. A kis törpe megint csak ott termett. Ismét kért a kenyérből. Kapott is. Nem is maradt adós. Tanácsot adott újra. Harmadnap, amikor megszólal a láthatatlan:

— Na Kanász Pista! Elhoztad az ég két legszebb csillagát?

— Hát már hogyan — így szólt Pista. — Végy elő egy tükröt, nézz bele, te láthatatlan valaki s meglátod az ég és föld két legszebb csillagát. A te két szemed az. Nem kellett nekem el se menni érte, eljöttél te magad is. — No jó, — felelt a láthatatlan s nagy hamarjában ott termett előtte egy gyönyörűséges szép tündérlány.

— Hát, ha az én szemem tartod az ég és föld két legszebb csillagának, akkor végy feleségül.

— Már hogy vennék feleségül, hiszen engem Szikrácska vár otthon. Inkább itt hagyom a gyémántot, nem kell a királyság sem, csak Szikrácska.

— Hát nem vagyok én olyan szép, mint ő?

— Óh! Sokkal szebb vagy, de én őt szeretem!

— Na hát jó. Látom, nemesak okos és fufgafogos vagy, de hűséges is. A próbámat is kiálltad. Tiéd a gyémánt. És egyet billentett rajta, azonnal kigurult a a fejnagyságú gyémánt. Fel is kapta menten Pista és szaladt, hogy a lába nem is érte a földet. De biz'a igyekezni is kellett, mert már éppen a kilencedik nap volt alkonyodóban, mire a királyi udvarba ért. Egyenesen a király elé ve-

zették. Mikor megtudta a király, hogy Kanász Pista találta meg a gyémánt hegyet s a legnagyobb gyémántot is ő bányászta, az udvarba rendelte Szikrácskát is. Megáldotta őket s rájuk testálta az országát. Aztán nyugodtan várta a halált. De a halál helyett Szikrácska ment oda egy tál turós csuszával, amit saját maga készített. Evett is belőle a király és csodák csodája, jobban lett tőle. Másnap egy tál töltött káposztát vitt neki, olyat, amelyet még a király szakácsa sem tudott főzni. Ettől még jobban lett. Harmadnap finom paprikás csirkét készített Szikrácska. Mikor ebből evett, talpra ugrott s úgy eljárta a kállai kettőst, mintha soha sem lett volna beteg.

Negyed nap megtartották a Szikrácska meg Kanász Pista lakodalmát. Legtöbbet a király táncolt. De azért, hogy meggyógyult, átengedte Pistának a királyságot, ő meg már csak a napon sütkérezett nagy karos székében a tornácon. Aki nem hiszi, menjen el s nézze meg.

Magyar Gyöngyvér.

Ravasz Róka.

KAKAS:

Róka koma, róka koma, hova indultál ma?

RÓKA:

Hegyes-begyes kakas úrfi, megyek a vásárra.

KAKAS:

Vigyél engem is magaddal, róka koma kériek...

RÓKA:

Nem lehet az kakas úrfi, a csőrödől félek.

KAKAS:

Nem tépi ki az én csőröm szép selymes bundádat,

Megláthatod, nyújtsd csak ide, nyújtsd ide a lábát.

Róka koma nyújtja a lábát, nyújtja jó előre, Próbaképpen oda is kap kakas úrfi csőre.

Ez kellett csak a rókának, hám, fejét bekapta. S azóta fáj, azóta fáj foga a kakasra.

Nemes Nagy Márta.

Holdtölte nélküli hónap.

A csillagászok megállapítása szerint jelenlegi időszámításunk folyama alatt egy olyan hónap volt, amikor nem volt holdtölte. Ez 1866. év február hónapja volt. A csillagászok megállapítása szerint hasonló eset kétmillió ötszázezer év múlva fog előfordulni.

Feri bácsi.



Irány jobbra, aztán balra. Jól megy minden, nagyszerű. Jobb, mint benn az iskolában, ahol minden egyszerű. Régi térkép, ósdi képek, s az ábéce jaj de ó! Pompásabb itt kinn a sível, a ropogó, fehér hó.

Nyuszi Pali sí-kalandja. (3. kép.)

Misszuri országa.

Írta: E. Ónody Rózsi.

Tudom, most azt hiszitek, hogy az Egyesült Államok méltóságosan hömpölygő nagy folyójáról írok nektek, pedig az én mesém csak egy szépséges-szép tarka cicáról szól.

Gazdái félig megdermedve találták egy kora-tavaszi reggel a küszöbön. Gyöngye hangocskáján segítségkérően nyávogott, szép, zöldes szemével olyan könyörögve nézett, mintha végső kimerültségében azért esedezne, hogy legyenek jók hozzá és ne kergetse el őt a küszöbről, hiszen úgy sem bírna tovább vánszorogni. Nem is zavarták el, sőt a háziasszony fölvette az öklömnyi kis macskát és bevitte a konyhába, ahol meleg tejjel jól tartotta a megviselt kicsike vándort. Örvendett az egész háznépe neki, mindenki szépnek találta a fehér-fekete bundás, nagyon arányos testű kis állatot. El is határozták, hogy megtartják szegénykét és azon melegibe megkeresztelték Missz Ciciának.

Missz Cica kedvességével egyre jobban megnyerte gazdái szeretetét, illedelmesen viselte magát, éktelen nyávogással sohasem verte föl a ház esődjét, vidáman egerészett, büszkén mutogatva vadászszákmányát, mintha csak mondaná: „Nézétek csak mit fogtam, egy kártékony kicsi egeret, látjátok meg is eszem, nem rághat többé semmit össze hegyes fogacskáival és magamnak is megszereztem mára a pecsényémét, no, ugy-e nem vagyok én haszontalan ingyenélő?”

Hogyha megsimogatták szép, tiszta, fényes bundáját, hálásan dorombolt és olyan arányos volt, amikor egy-egy darabka papirossal, vagy cérnakarikával vidám játékot kezdett! Ha künt a kertben, vagy az udvaron megunt a sütkérezést egy fűszál, vagy falevél is megfelelt neki játékszerűl.

Egyszer a ház előtti akácfára egy szarka pár fészket rakott. Csörögtek aztán azok annyit, hogyha megannyi vendég járt volna a házhoz, bizony mondom nektek nem fértek volna el, nemesak a szobákban, de talán a városban sem. Hát nem is örvendett nekik senki, mert akármilyen kecses madár a szarka, kártékony is egyuttal. A kicsi csirkéket is kezdték hordani. No, mi legyen velük? Hogy úzzék el őket? Végül is Missz Cica oldotta meg a kérdést. Ugyanis a szarkák költöttek, két, vagy három fiókájuk csipogott a fészkekből eleséget követelve.

Missz Cica aztán szépen fölmászott a fára, rendre kilopkodta és megette a kicsi szarkákat. Sajnálták is a háziak, nem is, menteni nem lehetett, mert mire leért velük a kis vadász, már rendesen meg is fojtotta az alig pihés, sárgabőrű fiókákat. Sirtak, ríttak keservesen a szarka szülők, igazán szájalom volt hallani őket, végül mire látták, hogy minden hiába, fészkeik üres marad, kisinyeiket nem tudják visszairáncolni, elvándoroltak még a vidékről is.

A kedves és buzgó kis cicából rövidesen nagy macska lett. A nevét is megváltoztatták, Misszurinak keresztelték el. Igaz, Misszuri épp olyan játékos maradt, mint volt Missz Cica korában. Szébbnél-szebb kis fialival úgy el-eljátszadózott, hogy öröm volt nézni őket, amint a szőnyegen, vagy a kertben ide-oda hemperegtek, gyöngéden pofogtatva egymást puha talpaeszkáikkal.

Hanem Misszurinak egy igen nagy bánat nyomta a szívét, és pedig az, hogy az ő arányos kicsi cicáit mindig elvették tőle, amikor már a legkedvesebbek lettek. Hol a gazdái ajándékozták el ismerőseiknek, hol meg

De milyen kár, hogy nem látja senki mostan Nyuszi Pált, Irigynék a barátok érte ahogy ottan lépést vált. Hát még ahogy a lépését mostan Pali cifrázza, Hogyha látja, irigységtől a hideg mind kirázza.



Nyuszi Pali sí-kalandja. (4. kép.)

az idegenek lopkodták el az édes kis cicákat, mivel, hogy olyan nagyon kedvesek voltak s így Misszuri mindegyre egyedül maradt.

Egyszer aztán nagy dologra szánta el magát, hogy többé senki el ne vehesse fiait, elhatározta, hogy kivándorol. Igen is. Ott hagyja gazdáit, ott a várost, elmegy egy messzi erdőbe, ahol szabadon élnek az állatok és ottan majd fölneveli az ő kis macska-fiait.

Misszuri elhatározását tett követte. Egy szép napon elbúcsúzott gazdáitól, szelíden döngölözött lábaikhoz és mikor lehajoltak, hogy a kedves állatot megsimogassák, hálásan megnyalta kezüket, mert hiszen mindig jók voltak hozzá és szeretettel nevelték föl. Persze, azok nem is sejtették, hogy ez a kedveskedés búcsú akar lenni.

Ment mendegélt Misszuri, alig jutott el a harmadik uccába, hát csak mellette termett a szomszédék nagy szürke kandur-macskája, a Marci. Misszuri csodálkozva nézett a lihegő Marcira, hogy az még csak nem is köszön neki, pedig eddig ugyancsak tette a szépet, holdvilágos esteiken ábrándos verseket miákolva Misszuri ablaka alatt, de még mielőtt megsértődött volna, rájött, hogy bizony a Marci száján azért nem akar kijönni a várt üdvözlő nyávogás, mert szóhoz sem juthatott a fogai között tartott jó hosszú füstölt kolbásztól.

Hát bizony komikus látványt nyújtott őkandursága a kamarából elcsent kolbászt húzva maga után, mint valami sín pár úgy nézett ki a legalább méteres hosszú kolbász, amint nagyhosszan nyult Marci után.

— Marci, — szólalt meg Misszuri kedvesen, — én kivándorlok, velem jössz-e?

A nagy szürke kandur előékenyen bólintott a fejével beleegyezése jeléül, persze nem is mert többé hazamenni, úgy megfeküdt lelkismeretét az ellopott füstölt kolbász.

Amint most már ketten folytatták útjukat a Nagyerdő felé, ahova Misszuri el akart jutni minél előbb, innen is, onnan is csatlakozott hozzájuk egy-egy, a sorsával elégedetlen macska. Estére szerencsésen elértek ki a hegyek közé. Itt aztán pihenőt tartottak. Misszuri rendelkezett és a többi cica engedelmeskedett. Megették közösen a Marci által elcsent hosszú kolbászt, ittak rá friss forrásvizet s miután így új erőt szereztek, folytatták útjukat, míg csak el nem értek a Nagyerdőbe. Itt aztán az összes szökevényeket maga köré gyűjtve, a Misszuri kijelentette, hogy ő ebben a nagy-nagy erdőben 'ezennel megalapítja az első Macskaországot. Feltétlen engedelmisséget követel hiveitől, semmi széthúzást meg nem enged, akinek ez nem tetszik, azonnal visszafordulhat.

A macskáknak tetszett a gondolat is, tetszett a bájos és erélyes uralkodónő is, tehát siettek éljént nyávogni és mindenbe beleegyeztek. Misszuri parancsára azonnal szétszéledtek, megfelelő helyet keresni, ahol az erdő éhes vadjai elől biztonságba lehetnek. Találtak is szorgos kutatás után egy céljaiknak igen megfelelő tisztást, amelyet egyik felén megmászhatatlan, meredek sziklafal, másik felén pedig olyan sűrű bozót övezett, hogy oda ugyan semmiféle ragadozó be nem férkőzhetett. Ők is úgy tudtak oda jutni, hogy fölmásztak a fákra és az ágakról leszöködtek a puha fűvel gazdagon benőtt erdei tisztásra. Még forrásvíz is csörgedezett a sziklafal egyik nyílásából, úgy, hogy nagyszerűbb helyet álmodni sem lehetett.

Marci volt a föltaláló, mikor nyávogással jelt adott, összehíva az összes kutató macskákat, újra közrefogták Misszurit, várva további parancsait. De bizony már hajnalodott, Misszuri fáradt volt és pihenni vágyott. Hogy azonban rend legyen, öröket rendelt ki kerekén, hogy figyeljék a tisztás határait, meglepetés ne érhesse őket. Tíz önkéntes macska vállalkozott is, a többi pedig össze-



Am a derű nem soká tart, ború váltja fel hamar. A cifrázó lépésekben támad némi kis zavar. És ami több, puffan egyet s nyekken, mint egy krumplis zsák. Fáj itt, fáj ott, segíteni jó voln' Miska, vagy Izsák. De hol vannak e barátok? Iskolában vannak mind. Nyuszi Pali csak most látja, nem olyan jó idekint.

Nyuszi Pali sí-kalandja. (5. kép.)

fogott egy csomó erdei egeret, lakomát csaptak, végül pedig lepihentek. De előbb még szép fehér kövekből trónust építettek, azt bevonták puha erdei mohával és ünnepélyes nyávogással fölszólították Misszurit, hogy foglalja el.

Misszuri kijelentette kegyesen, hogy meg van elégedve népével, s miután ma hont alapított és trónt foglalt, hát ez elég is mára, szépen elaludt puha trónusán, a többi cica is követte példáját, kivéve persze az öröket, akiknek fölvaltásukig helyt kellett állani.

Új hazájában a meleg napsugarak simogatására ébredt föl Misszuri királynő, trónusának puha moháján. Egyet ásitott, kettőt nyújtzkodott és ime, Marei már hozta is a finom madár pecsenyét. Misszuri kegyesen elfogadta, jóllakott, aztán összehívta az összes macskákat és rendelkezett. Mareit kinevezte élelmezési miniszternek és rendelt mellé ügyes cicákat, amelyek nem csak jó egerészők, de fürgék és madárvadászatra is alkalmasok voltak.

A kántorék macskája is állást kapott. Ő lett az oktatásügyi miniszter és megparancsolta neki, hogy a kultúra el ne hanyagoltassék, minden este szebbnél szebb kardalokat kell énekelteni a cicákkal.

Egy hatalmas, harcias kandur kapta a hadügyminiszteri tárcát, ennek kellett az ifjúságot kioktatni a honvédelemre és mindig gondoskodni örökről is, hogy semmi baj ne érhesse a jövőben a macskák országát. Még külügyminisztert is választott, hogy legyen ki barátkozást kezdjen az erdő többi vadjaival, például a mókusokkal és baglyokkal, akikkel közösen lehet nagy egér-hajtóvadászatokat rendezni.

Azután elrendelte, hogy a népség a sziklaüregekbe rendezkedjk be, hogy mindenkinek legyen puha mohával bélelt meleg fészke.

Igy kezdte meg Misszuri uralkodását és már az első napon nagy öröm érte az orszá-

got, ugyanis a külügyminiszter az erdőben barátságot kötött egy eltévedt kecskével, azt szépen elesalogatta kis gidóival együtt Maeskaországba, ahol meg is tetszett a kecskének, hiszen volt fű is bőven, meg víz is kristálytisztá, szívesen adott tehát tejeeskét a kis cicáknak is. Persze a hadügyminiszter és csapata azonnal sűrűn beültették a csapát, ahol a kecskéket becsempészték, nehogy majd kárukra más, veszélyesebb állat is használhassa és egyszerre csak arra ébredjenek, hogy egy éhes ellenség kis cicákat lakmározik.

Itt élnek vígan és boldogan a macskák, Misszurinak gyönyörű kis fehér cicái vannak, mint valami fehér hólabdák, úgy gurulnak szerte-szét, játszadózva a trón körül a többi, immár Maeskaországban látott napvilágot kiesi cicákkal.

Szaporodnak is a cicák a nagy boldogságban, azt hallottam egy fecsegő szajkótól, hogy már rengetegen vannak és Misszuri olyan bölesen kormányozza népét, mint egy született uralkodónő.

Ugye gyerekek, jó lenne bekukkantani Maeskaországba? Majd, ha őszi kirándulásra mentek, keressétek meg az én megszökött szép cicám hazáját és adjátok át üdvözlémet, aztán pedig meséljétek ti nekem róla.

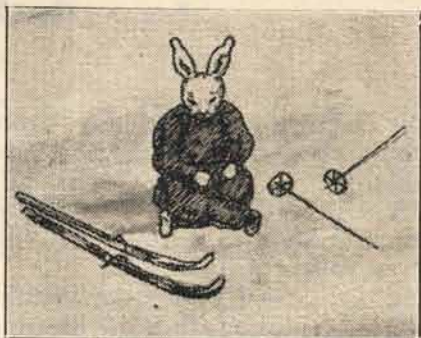
A kolozsvári kis cimborák figyelmébe!

Február hó folyamán megkezdjük a virágmagtasakok készítését. Lehet a szerkesztőségben is segíteni, de lehet haza is vinni, mint más éveken szoktuk az ügyeskező kis cimboráknak kiadni.

Akik még nem küldték vissza a tavasszal kapott ajándékvirágmagvakat azok igyekezzenek a visszaküldéssel, mivel most már megkezdjük a magvak rendezését.

Elmélkedve ül a hóban Nyuszi Pali s oda jut, Jobb lett volna, ha reggel ő is iskolába fut. Mint a többi nyuszi gyerek, kiket szégyen im nem ért, S akik eddig megtanulták szám-tant, nyelvtant, ábécét. Hazalopja Pál is ma-gát, arcán szégyen pirja ül, De délután isko-lában ő is ott a helyén ül.

Nyuszi Pali sí-kalandja. (6. kép.)



A kis varrónő.

Irta : Kirjákné Kovács Emma.

*Nagy gondban van a kis Kató,
Tudja a jó Mindenható.*

*Ez a huncut kicsi Sára,
Ügy nem vigyáz a ruhára.
Elpiszkítja, elszakítja,
Jaj de mérges kis Katika!*

*Mos, varr reá nyakra-főre,
Istenkém, mi lesz jövőre?
Ha új babát hoz az angyal?
Katóka nem győzi ronggyal.
Jaj! ... Mit mondtam kérem szépen,
Rongyról, dehogy is beszéltem!*

*Mert hát egy híres szalonba
Rongyból csak nem készül ruha!?
A gyönyörű sok bábruhát
Még külföldről is szállítják.
Nagymama megmondhatója,
Hogy hány cég a szállítója.*

*Selyem, szatin, krepp és bársony,
Angol szövet és lenvászon,
Van itt minden nagy halomba,
Mint egy párisi szalonba.
Tarka mintát kérem szépen,
Most pingáltunk a múlt héten.*

*Nefelegtet égszínkékkel,
Rózsát, szép piros festékekkel.
Katóka úgy kipingálta,
Egész falú megcsodálta.
Hogyha egy szép ruhát meglát,
Rögtön szabja az új mintát.*

*Mert hát divatos hölgy Sára,
Roppant finnyás a ruhára.
Más varrását fel sem venné,
Ha nem Kató készítené.
Hát még az a kicsi szoba,
Ami ott van a sarokba!?*

*Olyan szépet, kérem ássan,
Piripócscon ... ott sem láttam.
Kanapé, selyem brokáttal,
Apró székek, puffós háttal.
Csipkés függöny az ablakon,
Tarka himzés az asztalon.*

*Diványpárna tucat számra,
Kató éjjel-nappal gyártja.
Mert ki látott ilyen csudát?
Mindent, mindent maga csinált.
Oh be tüzről pattant kislány,
Van még ilyen? ez a talány.*

*Kis Katókám, kis barátom,
Maradj ilyen, azt kívánom.
Szorgalmas, gyors, ügyes, serény,
Kis tündérke, kedves, szerény,
Hogyha megnősz, majd meglátod,
E tudásnak hasznát látod.*

A kis kakas.

Irta: Holstein Mária.

Volt egyszer egy kis leány, arany volt a haja, mosolygó az arca, fürgé a lába. Egész nap szaladgált a virágos mezőn, bujkált, cizázott a sűrű erdőben. Hol mellette szaladt, hol utánna repült sárgatollú, vöröstarajú kis kakasa, egyetlen játszótársa.

Még az ősszel tévedt a házuk tájára, azóta lettek elválthatatlan jó barátok. Olyan magányosan áll az erdőkerülő kunyhója, hogy egyiknek sem akad más pajtása.

Annuska nem sajnálta a legpuhább kenyérmorzsát, a legpirosabb epret sem tőle, a kis kakas vidáman kukorékolt, hálásan csipegett érte.

De a boldogság csak addig tartott, míg egyszer, úgy szeptember közepe táján az erdőkerülő a városban járt. Mikor hazajött, beparancsolta Annust is, meg a kakast is a szobájukba. Ott gunnyasztottak napokig, hetekig, mint valami rabmadárkák és néztek ki sovár szemmel, némelykor halálra rémült arccal.

Vajjon mit láttak odaki? Mitől rémülődtek?

Különös, nagyon különös dolgok történtek ott, még az erdő is megborzongott tőle; a fák levelei mind elsárgultak s rémült zizegással repültek egymás karjaiba. Hiába vizsgálta őket a magas, ég bánatkönnyes szemével, a puskák ropogásától meg sem hallották azt.

Bizony puskaropogás, halálkiáltás verte fel az erdő csendjét. Eltorzult arcu, halálra vált emberek dültek le az útszélen. Piros véruk rózsát festett a frissen esett hóra, utolsó kiáltásuk elhalt a nagy dörgedelembe.

Annuska ezt igaz nem látta mind, de a rettentő zaj hozzájuk hallatszott, egy-egy véres ruhája, holtra fáradt ember oda is be-tévedt, aztán félve tovább rohant.

A kis leány borasztóan félt a vértől. Egyszer egy tüske megvérezte, mint sebzett őzike szaladt édesanyjához s csak nagy nehezen nyugodott meg ismét. Borzongva gondolt még ma is rá. Jaj, dehogy menne most ki! Mióta egy eltévedt golyó ablakuk alatt terítette le Bársony kutyájukat, még az ablakhoz sem megy, hanem a szoba távoli sarkában etetgeti sárgatollú, pirostaréjú játszótársát. De a kis kakas nagyon hálátlan, csak lesi az alkalmas pillanatot. Egyszer csak hipp-hopp, úgy eltűnik, mintha a föld nyelte volna el.

Van sírás-rivás, kétségbeesés. A kis leány egyedül van, egészen egyedül, még az sínes, kinek elpanaszolja nagy bánatát. Hirtelen kapja a nagy kendőjét és egy-kettőre már kiinn jár a puskaforos nagy erdőben. Vér-

nyomok a sűrűbe. Most nem törődik vele. Golyó süvit a füle mellett, nem bánja, nem bánja, úgy sem kíván élni játszótársa nélkül.

Nagy későre akadnak rá szülei a fagyalbokor tövében. Mikor felébred ott lépeget mellette nagy büszkén a szökevény, mintha ő mentette volna meg Annuskát, pedig reggel óta ott csipegett egész vidáman a szénapadláson.

Annuska sokáig beteg, nem tudja, hogy sok idegen jött, idegen ment s üres az istálló, üres a lisztes zsák. Mire jobban lesz, lecsendesül az erdő, a puskák mind távolabb ropognak. Hallgató némaság mindenütt, csak buvóhelyükről kizavart vadak surranása s a csipős észak szél sirása hangzik néha-néha.

Sírnak a gyerek szülei is, nincs egy betevő faltjuk, nincs egy kanál tejük, mindent elszedett az ellenség. Még jó, hogy ott a sárgatollú, pirostaréjú kis kakas, különben beteg gyermekük éhen pusztulna.

Nosza forralják a vizet, fenik a kést, de Annuska megsejti mi van készülöben és sír, kiabál, hogy egy falatot sem eszik, ha a kis pajtását bántani merik.

És éheznek tovább. Egy-két burgonya, fagyos káposztatorzsa minden edelük, míg édesapa az elmenekült uraságtól pénzt keríthet...

Egy nap az erdőkerülő az útszélen vándorogó beteg, lerongyolódott idegen katonát látott. Az erdőkerülő utálattal fordult el tőle.

— Hiszen ez egyike azoknak, kik minde-nemből kifosztottak.

— De eltévedt s beteg, csak nem hagyjuk az útszélen elpusztulni — mondja az asszony.

Még a harang biztató szava el sem hal a nagy némaságban, már tűz mellett ül a beteg ellenség s mohón szívja magába a fővő burgonya jóleső illatát.

— Éhezik a szerencsétlen — sajnálja az asszony.

— A burgonya még magunknak sem elég — mondja mogorván az ember.

Annuska négesókolja lopva a kakasát, aztán odaviszi az édesanyjához.

— Készítse el neki! — mondja könnyő-rögve.

S a kedvene jószág egy lerongyolódott, beteg katonának adta vissza életerejét.



Ahogy kis cimboráink írnak...

Bemutakozó.

Engedjétek meg kis cimborák, hogy én is bemutatkozzak itt előttetek. Ne gondoljátok, hogy valami középkori képből lépek elétek. Én is most élő kis cimborá vagyok. Nevem Végh Attila IV. el. o. t. A kolozsvári ref. kollégiumi elemi iskolába járok. Az Uj Cimborának régi olvasója vagyok. Ez a kép úgy



készült, hogy szerepeltem a szerkesztőnéni: „Jótevény bazár” c. színdarabjában. Én voltam a tündérr királynő hírnöke s úgy készült rólam a kép.

Szeretettel köszöntelek mindnyájatokat
Kolozsvár. **Végh Attila, IV. el. o. t.**

Ezt a két kis cimborát mi mutatjuk itt be. Nevük: Deák Béluka, I. elemista, a kis leány Olosz Elluska. Háromszékmegyeiek. Páva nevű faluban laknak. Ritka szeretetet fűzi össze a két kis cimborát. Együtt hall-



gatják a meséket, amiket a felnőttek az Uj Cimborából nekik felolvasnak, együtt játszadoznak. Reméljük, hogy ezt a szép testvéri érzést és barátságot egymás iránt nagy-

korukra is megőrzik. Béluka még csak első elemista, de, amilyen életrevaló kis székelylegénykének látszik a képen, meg vagyok győződve róla, hogy húsvétra már sajátkezűleg fog levelet írni.

Kedves Marcella néni!

Jelen levemben én is bemutatkozom a kis cimboráknak. Nevem Koronki Margit, IV. el. o. t. Torockón lakunk. Az Uj Cimborát nagyon szeretem. Mindig türelmetlenül várom. Nagyon szeretem a szép verseket és meséket. S legkedvesebb emlékem marad, hogy



amikor Torockón járt a szerkesztő néni, miniket is meglátogatott.

Rejtvényeket is fejtettem, igaz még csak pótlórejtvényeket. Küldöm a fényképet, hogy ne csak névről ismerjenek a többi cimborák, hanem képről is.

Kézességomat küldöm Marcella néninek, a többi kis cimborákat pedig üdvözlöm.

Torockó. **Koronki Margit, IV. el. o. t.**

Édes jó Marcella néni!

Már régen meg kellett volna köszönjem a rejtvényfejtés jutalomkönyvét. Irtam is levelet, de a rossz postaközlekedés miatt itthon maradt. Most édesapám Kolozsvárra utazik s megkértem, hogy személyesen vigye el a levelet. Nem tudom el sem mondani azt az örömet, amit a szerkesztő néni szerzett nekem az ajándékkönyv elküldésével. Ha karácsony előtt bemegyünk Kolozsvárra, megismerkedünk Marcella néniével.

Békességet kíván Istentől Marcella néninek

Visa, 1939. december.

Sebestyén Éva, IV. el. o. t.

Kedves jó Marcella néni!

A nyáron voltunk Kolozsváron, de a szerkesztő néni éppen akkor volt a nagy kórúton. Nem baj, mert még egyszer bemegyünk Kolozsvárra és személyesen is bemutatkozunk, ha Isten éltet. Rejtvényt is küldök, amiket én szerkesztettem. Betoboroztuk Szabó Ferkót, Gabit és Tihamért.

Kezeit csókolja

Visa, 1939. december.

Sebestyén Ádám III. el. o. t.

Kedves Marcella néni!

Mikor Kolozsváron voltunk Marcella néni nem volt otthon, de nem baj, mert még egyszer bemegyünk és meglátogatjuk a szerkesztő nénit.

Kezeit csókolja

Sebestyén Attila, II. el. o. t.

Adzsitkumár szóképző rejtvény megfejtése:

ráz, zár, máz, ár, árad, ár (víz), ár (szerszám), ás, ásít, árus, áru, ad, Ady, dudu, dudás, dudál, sas, sáska, márt, Márta, zsir, rizs, sír (hely), sír (ige), rí, ír, úr, szít, szita, dísz, szid, kár, rák, kar, rak, akár, akar, rút, túr, kút, kád, úszik, kúszik, iszik, mászik, szúr, szú, szúró, diák, ráma, Mari, Mariska, Mária, mi (kérdőszó), mi (névmás), mik, Mimi, Mara, aki, ki? (kérdőszó), Misi, zuz, zúdít, kurta, zsák, szám, mász, szár, szárít, számít, szárad, száraz, sár, hit, ti, sík, kis, az, arat, maszat, támasz, damaszt, kamasz, rám, rád, ráma, mar, Mars (csillag), ma, ám, maraszt, marad, madár, Ida, Szidi, dísz, iszik, szakít, akaszt, akad, Imrus, Irmus, dús, dara, árad, Arad, Sári, adás, sut, suta, kása, Kassa, kasza (szerszám), kassza, Tisza, tusa, tus, tusz, ima, imád, imádat, dáma, dráma, must, mást, száz, rud, Dura (elem), urak, más, Sámí (név), alá, Ali, kuli, írás, szúrás, sírás, kút, Kari, zár, ráz, zárda, táska, társ, titkár, táti, adtam, írtam, ritkás, úsztak, másik, záma, számár, számra, rák, rákász, rámás, kas, Kati, úszít, írták, sirtak, Kádár, dák, kád, Marika, társ. Összesen 167 szó. Beküldte Baresay Zoltán.

Milyen könyveket olvastam?

Az Uj Cimbora január 1-i számában közöltük, hogy milyen könyveket olvas egy IV. elemista? Most folytatásképp közöljük egy VII. elemistának Daday Ádámnak Semesnye, az okt. 1-i számban kitűzött kérdésre beküldött munkáját.

1. Sebők Zsigmond: Falusi cica Pesten, 2. Sicc úrfi kalandjai, 3. Pósa Lajos: Kacor király, 4. Szegedi Ila: Rády Jóska, 5. Gárdonyi Géza: Nevető könyv, 6. Benedek Elek: Gyermekszínház, 7. Világ szép mesék, 8. Ma-

gyar fiú verses könyve, 9. Gárdonyi Géza: Zöld erszény, 10. Benedek Elek: Magyar mese mondavilág, 11. Gárdonyi Géza: Egri csillagok, 12. Sebők Zsigmond: Mackó úr első utazása, 13. Mackó úr második utazása, 14. Mackó úr az alföldön, 15. Mackó úr a Balatonnál, 16. Dörmögő Dömötör, 17. Boes Bálint: Mackó úr az Olimpián, 18. Mackó úr Franciaországban, 19. Csűrös Emilia: Fű ki-zöldül ó sírhanton, 20. Tábori Piroska: Ötven mese, 21. Tábori Róbert: Szabadság hősök, 22. A hóvár, 23. Gaál Mózes: Rongyos Miska története, 24. Hoffmann: Diótörő és Egérkirály, 25. Swift: Gulliver a törpék országában, 26. Gulliver az óriások országában, 27. Szegedi Ila: Jutkából Judith lesz, 28. Haugh: Hány János hőstettei, 29. Turóczy: Magyar szimplicizmus, 30. Baróthy Lajos: Robinson, 31. Mark Twain: Tamás úrfi esinyjei és kalandjai, 32. Hucklebey Finn kalandjai, 33. Tamás úrfi léghajón, 34. Tamás úrfi, mint detektív, 35. Havas Zsigmond: Galambos Ferkó története, 36. Burnett: Kis lord, 37. Szinetár Gy.: Nyole fiú nyole története, 38. Havas Zsigmond: Az acél ember, 39. Borbély László: Egy magyar fiú Kongóban, 40. Cooper: Bőrharisnya, 41. Az utolsó mohikán, 42. Ambrus Zoltán: Mozi bandi kalandjai, 43. Mikszáth Kálmán: A két koldus diák, 44. Baktay Ervir: Messzeség vándora (Kőrösi Csoma Sándorról), 45. A hazaszereget könyve, 46. Cooper: Vadölő.

Körülbelül ugyanazon könyveket olvasta a IV-es Daday és a VII-es Daday is, amiből azt lehet következtetni, hogy közeli rokonok lévén, egymásnak odakölcsönzik könyveiket. Kíváncsiak vagyunk, mit olvasnak többi kis olvasóink is? Az I., II., III. osztályosok s az I., II., III. gimnazisták?

Tanácsok a gyermekek számára.

Bálint Erzsébet, Csernátfalva. Az új évre küldött jókívánságokat köszönöm, hasonló jókkal viszonzom. Küldöd a decemberi számokban közölt rejtvények megfejtését. Ezek a megfejtések a sorsoláson részt is vesznek. Karácsonyra neked is elküldtük az arany-szívecskét. Csodálkozom, hogy nem kaptad meg. No, majd elküldjük mégegyszer. — *Bócsa József I. g. o. t., Ploesti.* Még kis elemista voltál, amikor olvasótáborunkba kerültél, s lám, már gimnázista vagy, de azért a világért sem hordanád magasabban az orrod, mint némelyik első gimnázista teszi, aki azt gondolja, ő már ki is nőtt az új cimborák közül. Dehogy is nőtt még ki! Még a második, harmadik gimnázista sem nőtt ki az olvasók közül. Aki szeretettel várja és olvassa ezt a kis lapot, mint te is, kis Bócsa, az nem nő ki az olvasók közül egyhamar.

Láttam a leveledből, hogy ügyesen beálltál a toborzók közé is. Ez annál nagyobb érdem, hogy ott a Regátban fogtál a toborzáshoz, ahol kevesebb magyar gyermeket lehet találni, mint itthon, Erdélyben. Kivánom, hogy toborzó munkádat szép siker koronázza.

Daday Adám VII. el. o. t., Semesnye. Az újévre küldött jókívánságokat köszönöm és hasonló jókkal viszonzom. Saját névjegyen küldted el ezeket a jókívánságokat. Nem kis dolog, hogy már külön névjeggyel rendelkezel. — *Henner Aranka, Nagybánya.* Rég nem hallottam rólatok, Arankám. Jobban van-e édesanyád? S Imre bácsi is egészséges? Írj majd egy szép hosszú levelet, hogy tudjam, hogy vagytok! — *Sebestyén Adám III. el. o. t.* Leveledben küldöd egy új előfizető nevét. Ám nem írtad meg a pontos címét, s hogy mettől kezdve akarja járattatni az illető az ujságot. A toborzásnál nem elég csak a nevet megírni, de meg kell írni a lakhelyét, a megye, vagy utca, meg az utolsó posta nevét is, s hogy mikortól kezdve akarja az illető, hogy küldjük neki a lapot. Az előfizetést postautalványon legjobb beküldeni. — *Molnár Anna Margit, Egerbegy.* Az „Erdélyi népmondák” című könyvet már el is olvastad. Ezt a könyvet a rejtvényfejtés jutalmául kaptad. Szeretnél toborozni is, de nehezen megy a toborzás, mivel az ottani szülők nem tudják megérteni, hogy mennyi örömet, mennyi gyönyörűséget tud szerezni az Új Cimbora. — *Keresztes Erzsébet és Zoltán.* Karácsonyra szép ajándékkönyvet kaptál Erzsike, az Új Cimbora-tól. Nagy volt az örömed, mert most nyertél először életedben. Az Új Cimbora dec. 1. és 15-iki számait neked is elküldtük idejében, de a posta visszaküldte és ráírta, hogy „retur”, ami azt jelenti, hogy „vissza”. A kiadóhivatal azt gondolta, hogy nem akarjátok járattatni, így kihúzta a neveket az előfizetők közül. Leveledből tudtuk meg a tévedést, így a lapot címetekre újra megindítottuk. *Ezért kell azonnal reklamálni kis cimborák, ha valaki valami ok miatt nem kapná a lapot, mert előfordulhatnak tévedések, vagy félreértések.* — *Palatka Zoltán II. g. o. t., Piski.* Már régebben készülsz a bemutatkozó levél megírására. Most végre nemesak megírtad, de el is küldted fényképpel együtt. No, sorra is kerül, csak légy türelemmel. — *Bagossy Adám, IV. el. o. t., Nagykároly.* Küldöd a legutóbbi szám rejtvényének a megfejtését. Amennyiben hibátlan, be is kerül a nyerő rejtvények döntőjébe. Hogy nyersz-e, már csak attól függ, hogy van-e szerencséd? — *Szabadi Irénke és Öcsike, Bucuresti.* Megörvendeztetetek a vakációs leveletekkel, amelyben egy új kis cimborá: Kolumbán Nusika betoborzásáról adtok hírt. Karácsonyra, — amint írjá-

tok, — sok szép ajándékot kaptatok s megkaptatok az Új Cimbora aranyszívceskéjét is. Jól kezdődött az új évetek is. Adja Isten, hogy jól is végződjék. Kedves szüleiteket szeretettel üdvözlöm — *Daday Zsolt IV. el. o. t.* Az újévi jókívánságokat köszönöm, kis cimborá és hasonlókkal viszonzom. Amint leveledből olvasom, a karácsonyi angyal rólad sem feledkezett meg. A többi ajándékok között kaptad a Székely népmeséket és Dorsán: „A kék hegyek aranya” című könyvét. Kaptál még egy kis kézi nyomdát is, meg mozit is. Úgy, hogy most már nemesak könyv- és nyomda-, de mozitulajdonos is lettél. Így gazdagodik meg látod az ember. A 24-es szám megfejtése a sorsoláson részt vesz. Az új rejtvény is jó. — *Fábiánné B. Ilona Mária, Brassó.* A beérkezett mesék sorra kerülnek. A mesegyűjteményből is fogunk majd bemutatni. A nyári szép találkozóra szívesen és kelemenesen emlékszünk vissza. Brassót megszerettük. Adja Isten, hogy az élet folyamán sok ilyen szép találkozónk legyen még. — *Fehér Jánosné, Ploesti.* Örömmel hozzuk tudomására, hogy 1940 január 1-től október 1-ig néhány nemeslelkű kolozsvári asszony s leány teamegváltása folytán az ottani ref. iskola ajándékba fogja kapni az Új Cimbora-t. A nemeslelkű partfogóknak az a kívánsága, hogy a letelt idő után, amennyiben az iskolában a lapot a gyermekek megszerették, az iskola a maga erejéből járassa tovább. Maga a püspök úr is örömmel értesült róla, hogy a többek között a bukaresti s a ploesti református iskolákat országon is ilyen szép kitüntetés érte. — *Német Kálmán, Józseffalva.* Megérkezett-e az ajándékul küldött lappéldány? A józseffalvi kis iskolások voltak az elsők, akikre szeretettel gondoltak azok a kolozsvári nemeslelkű hölgyek, akik 20—20 lej megajánlásával lehetővé tették, hogy egy egész falu, vagy egy-egy iskola gyermekei örvendezzenek az Új Cimbora jöttének. Várjuk majd a gyermekek beszámoló leveleit. — *Küküllődombói unitárius iskolások.* Szeretettel fogadunk benneteket is olvasó táborunkba. Egy évre ti is ajándékba kapjátok az Új Cimbora-t. Ám már most meg kell kezdeni a gyűjtést, hogy jövő ilyenkor már a magatok erejéből járathassátok tovább. — *Dr. Balogh Istvánné Dávid Gabriella, Debrecen.* Úgy magam, mint munkatársaim és kis olvasóim nevében szívből gratulálok házasságához. Adja Isten, hogy ez a lépés megérdemelt boldogságot, szerencsét és nyugalmas szép családi életet hozzon. Ez lenne az élet legszebb ajándéka. A kiadóhivatal utasítottam, hogy a lapot új címére küldjék. — *Tóth János, Szatmár.* Lapját Székelyudvarhelyre küldték utánam, így kérésének egy kis késéssel, onnan visszatértem után tehettem eleget.

Remélem, azóta már megérkeztek a reklamált számok is. A kis cimboráinak várjuk a bemutatkozó fényképét. — *Csernyéné Veterány Viktória, Craiova.* A mesékhez készített rajzokat, ha jók, szívesen vesszük. Amennyiben munkáiból megjelennek egyes darabok, az illető lappéldányból küldeni fogunk. — *Vincze Sándor, Hegyközszentimre.* A küldött verset felhasználtuk. A személyi adatok azonban kissé késve érkeztek. Már beadtuk a nyilvántartó listát. Ami lehetséges, mindent elkövetünk érdekében. — *E. Ónody Rózsi, Torda.* Az újonnan toborzott kis cimborának elküldtük a lapot. A karácsonyi honoráriumot véletlenül kétszer küldtük el. Se baj. Az elintézésre találunk majd módot. A küldött szép piros szíves üdvözlötet köszönöm, hasonló jó kívánságokkal viszonzom. — *Balla Ilona, Brassó.* Megérkeztek-e a külön címre küldött lapok? A kiadóhivatalt már több ízben is utasítottam erre. Munkálkodnak, tevékenykednek-e a leánykák?



Vezeti: Jóska bácsi.

Bűvös négyzet.

Beküldte: Rác András, II. g. o. t. Arad.

1			
	2		
		3	
			4

E számokat (1, 2, 3 és 4) úgy kell elhelyezni a kockákba, hogy ha összeadjuk, minden irányban tizet (10) kapjunk eredményül.

Számrejtvény.

Beküldte: Samu István, III. g. o. t. Szatmár.

10., 11, 8 = ház ez is

6, 12, 4, 1 = út mellett található

17, 16, 15, 14, 13 = nem egész falu, de itt is laknak emberek

18, 9, 5, 2 = látszik az arcáról

3, 13, 7 = a disznó himje

19, 20 = igekötő.

A számrejtvény megoldása a következő:

A számsort 1-től kezdve felírjuk a legmagasabb számig, amely e számok közt található. Minden szám egy betűt jelent. Mi-

után a kérdéses szavakat kitaláltuk a számsorba behelyettesítjük a megfelelő betűket, s egy régi közmondást kapunk.

Pótlórejtvény.

Beküldte: Karikás Ila, IV. el. o. t. Brassó.

—ás, —uz, —l, —j, —l, —e, —ard, —r, —óm, —ár, —dó, —áz, —áz, —ró, —áz, —ork.

Ha a hiányzó betűket kipótoljátok, egy székely város nevét kapjátok meg.

A kiadóhivatal közleményei

Postán küldött előfizetések:

Gál J. Gyergyószentmiklós 50.—; Kovács B. Fugyivásárhely 50.—; Ref. el. isk. Szilágyeseh 200.—; Ref. el. isk. Nagyszalonta 150.—; Király I. Torockó 50.—; Léway J. Nagybánya 150.—; Jótékony Nőegylet u. o. 300.—; Miklós Zs. u. o. 234.—; Horváth J. Majszin 50.—; Csekme J. Kövend 100.—; Unitárius el. isk. Buza 67.—; László P. Szamosujvár 200.—; Ref. el. isk. Abrudbánya 200.—; Szöllőssy I. Nagyszalonta 100.—; Bányai C. Nagyvárad 200.—; B. Krémer M. Dés 300.—; Vincze S. Hegyközszentimre 100.—; Bergleiter B. Székelykeresztúr 300.—; Kádár I. Bukarest 250.—; Bikfalvi I. Alvinc 300.—; 1940. jan. 1-ig; Papp S. Nagyenyed 50.—; Kapussy M. Szászrégen 50.—; Fölföldy M. Zombrád 100.—; 1940. február 1-ig; Iszlay I. Medgyes 200.—; Garnaffy I. Ploesti 50.—; Árkossy Z. Torda 200.—; 1940. március 1-ig; Risnitia M. Gyergyószentmiklós 100.—; Balogh M. Petrozsény 100.—; Kertész J. Marosludas 117.—; Veres I. Gerendkeresztúr 50.—; Vargha G. Marosvásárhely 50.—; Ref. vas. isk. Bánffy-hunyad 300.—; 1940. április 1-ig; Böcsa J. Ploesti 100.—; 1940. május 1-ig; Kelemen I. Terockószentgyörgy 100.—; Tóth L. J. Szatmár 100.—; Kovács L. Székelyudvarhely 100.—; Haldenvang K. Szalárd 100.—; Gráf H. Csernátfalva 100.—; Tuka E. Torda 100.—; Tóth P. Pusztakamarás 100.—; Giakomuzzi A. Gyergyószentmiklós 100.—; Dáday Zs. Semesnye 100.—; Boross T. Déva 100.—; Henner Á. és Kobicska M. Nagybánya 160.—; Weida M. Gyulafehérvár 100.—; Becző G. Barolt 200.—; Kisgyörgy Gy. Brassó 100.—; Dávidovics S. Gyulafehérvár 100.—;

(Folytatjuk.)

Kiadóhivatal.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțesti.

Kormos Jenő, Chiend

+++

Minden cikkért a szerzője felelős.